

E

B A N E K R Ó N I K Á K

Tizedik könyv

Igaz szerelem (és egy első randi)

finep
selection

CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

B A N E K R Ó N I K Á K

Tizedik könyv

Igaz szerelem

(és egy első randi)

Péntek este volt Brooklynban. A város fényeit visszaverte az égbolt: narancsos felhők préselték a hőséget a járdákhoz, mint a virágokat szokás egy könyv lapjai közé. Magnus fel-alá járkált tetőtéri lakása nappalijában, és – nem különösebben izgatottan bár, de – azon elmélkedett, hogy vajon becsapták-e.

Az, hogy egy árnyvadász randira hívta, egészen biztosan a tíz legkülönösebb és legváratlanabb dolog között volt, ami valaha is történt vele, márpedig Magnus mindig arra törekedett, hogy az élete bővelkedjen váratlan eseményekben.

Magát is meglepte azzal, hogy igent mondott.

A múlt kedd unalmasan telt, Magnus otthon töltötte a macskával meg egy komolyabb árukészlettel, amihez pár szarvas varangy is tartozott. Aztán beállított hozzá Alec Lightwood, a New York-i Intézetet vezető árnyvadászok legidősebb fia, megköszönte, hogy Magnus megmentette az életét, majd randira hívta, miközben a színe úgy tizenöt különböző árnyalatot vett

fel a réglavörös és a mályva között. Válaszul a boszorkánymester rögvest elvesztette az eszét, megcsókolta a fiút, majd megbeszélte vele egy időpontot péntekre.

Az egész ügy rettenetesen furcsa volt. Már eleve az is, hogy Alec elment hozzá köszönetet mondani, amiért Magnus megmentette az életét. Nagyon kevés árnyvadásznak jutott volna eszébe ilyesmi. Úgy gondolták, a varázslat jár nekik, amikor csak szükségét érzik; a boszorkánymestereket vagy kiszolgálószemélyzetnek, vagy kellemetlen alakoknak tekintették. A legtöbb nephilimnek előbb jutott volna eszébe köszönetet mondani a liftnek, ami a megfelelő emeletre vitte őket.

Arról nem is beszélve, hogy soha egyetlen árnyvadász sem hívta még Magnust randira. A legkülönfélébb szívességeket kérték már tőle – hol mágiát akartak, hol szexet, hol valami igazi furcsaságot. De egyikőjük sem akart elidőzni, moziba menni, pattogatott kukoricát majszolni vele. Még abban sem volt biztos, hogy az árnyvadászok szoktak-e egyáltalán filmeket nézni.

Olyan egyszerű, olyan hétköznapi kérés volt – mintha soha egyetlen árnyvadász sem tört volna össze szánt szándékkal egy tányért pusztán azért, mert Magnus előtte megérintette, és soha egyikük sem mondta volna ki méla undorral a nevét. Úgy érezte, mintha a régi sebek begyógyulhatnának, és könnyedén el lehetne felejteni őket, mintha a világ olyan lehetne, amilyennek Alec Lightwood tiszta, kék szemével látszott.

Magnus először úgy gondolta, azért mondott igent, mert igent akart mondani. Persze egyáltalán nem lehetett kizárni, hogy valójában azért mondott igent, mert címeres ökor volt.

Folyton emlékeztetnie kellett magát, hogy Alec még csak nincs is oda érte különösebben, csak arra reagált, hogy életében először végre észrevette egy férfi is. Alec az árnyvadászok előtt titkolta, hogy meleg; félénk volt, láthatólag bizonytalan, és kétségtelenül vonzódott szöke barátjához, Trace Waylandhez. Magnus elég biztos volt benne, hogy így hívják a fiút, bár az valamiért Will Herondale-re emlékeztette, őrá pedig egyáltalán nem akart gondolni. Ha meg akarta úszni, hogy összetörjön a szíve, nem engedhette meg magának, hogy elvesztett barátokra gondoljon, és megint árnyvadászokkal szűrje össze a levet.

Azt mondta magának, hogy ebbe a randevúba csak az izgalom miatt ment bele, és egyszeri esetről van szó, hogy feldobja a kissé unalmassá vált életét.

Próbált nem gondolni arra, ahogy leleplezte Alec iránta érzett vonzalmát, vagy arra, ahogy a fiú ránézett, és letaglózó egyszerűséggel csak ennyit mondott: „tetszel nekem”. Magnus mindig úgy gondolta, hogy pusztá szavakkal is képes bárkit a bűvkörébe vonni, megtéveszteni vagy akár elvakítani, ha arra van szükség.

Alec könnyedén átlátott mindenben, amiben az volt az igazán lenyűgöző, hogy a jelek szerint ehhez még csak nem is kellett próbálkoznia.

Amint Alec elment, Magnus felhívta Catarinát, megeskette, hogy nem fecseg ki semmit, aztán mindenről beszámolt neki.

– Azért egyeztél bele, hogy elmész velem, mert szerinted Lightwoodék taplók, és be akarod bizonyítani, hogy meg tudod rontani a szemük fényét? – érdeklődött a boszorkánymesternő.

Magnus a talpával simogatta Miau Ce-tungot.

– Tényleg taplónak tartom Lightwoodékat – ismerte el. – És ez olyasminek hangzik, amire simán képes lennék. A fene vinné el!

– Igazából nem – mondta Catarina. – Napi tizenkét órában szarkasztikus vagy, de a gyűlölködés egyáltalán nem jellemző rád. Jó szíved van az alatt a rengeteg csilivili cucc alatt. – Pedig Catarinának volt jó szíve. Magnus pontosan tudta, kinek a lánya ő, és honnan került a Földre. – De még ha éreznél is gyűlöletet, senki nem róhatná fel neked azok után, amit a Kör művelt.

Magnus kinézett az ablakon. Az utca túloldalán, egy lengyel étterem kirakatában villogó neonfelirat hirdette, hogy borscs és kávé (remélhetőleg nem egymással keverve) náluk éjjel-nappal kapható. Eszébe jutott, hogyan remegett Alec keze, amikor a fiú megkérdezte, el akar-e menni vele valahová, aztán milyen boldogság és milyen csodálkozás ült ki az arcára, amikor ő igent mondott.

– Nem – szól most. – Valószínűleg hülye ötlet. Szerintem az eddig leghülyébb ötletem ebben az évtizedben, de a szüleinek ehhez semmi köze. Csakis saját maga miatt mondtam igent.

Catarina pár pillanatig nem szólt. A helyében Ragnor valószínűleg felnevetett volna, de ő elvonult egy svájci gyógyfürdőbe, hogy mindenféle arcpakolással emeljék ki arcbőre zöld színét. Catarina ösztönös gyógyító volt: tudta, mikor kell kedvesnek lennie.

– Ez esetben sok szerencsét a randevúhoz – mondta végül.

– Köszönöm, de nem szerencsére van szükségem, hanem segítségre – felelte Magnus. – Attól, hogy elmegyek erre a randira, még nem biztos, hogy jól fog sikerülni. Rendkívül elbűvölő vagyok, de kettőn áll a vásár.

– Ne feledd, mi történt, amikor legutóbb vásárban jártál. Elejtettél egy görögdinnyét, és majdnem agyoncsaptad vele a kofát.

– Ez csak amolyan szófordulat volt. Alec árnyvadász, ráadásul Lightwood és a szőkékre bukik. Kockázatos vele a randi. Ha katasztrófálisan alakulnak a dolgok, küldök neked egy SMS-t. Az lesz benne, hogy „Kék Mókus, itt Dögös Róka. A küldetést azonnali hatállyal megszakítani!” Akkor felhívsz és közlöd, hogy rettenetes vészhelyzet van, és elengedhetetlenül szükséges a boszorkánymesteri szakértelmem.

– Ez feleslegesen bonyolultnak hangzik. A te telefonod, Magnus, semmi szükség kódnevekre.

– Jó, akkor csak annyit írok, hogy „Lefújva”. – Magnus végighúzta a kezét Miau Ce-tung fejétől a farkáig. A macska kinyújtózott, és dorombolva jelezte, hogy helyesli Magnus ízlését a férfiak terén. – Segítesz nekem?

Catarina mély, bosszús lélegzetet vett.

– Segítetek – ígérte. – De nincs több randival kapcsolatos szívség ebben az évszázadban, és az adósom vagy.

– Megbeszéltük – mondta Magnus.

– És ha minden a legjobban alakul – tette hozzá kuncogva Catarina –, én akarok lenni a vőfély az esküvőtökön.

– Akkor én most le is teszem – tájékoztatta Magnus a nőt.

Miután megállapodást kötött Catarinával, felhívta az éttermet, és lefoglalt egy asztalt. Úgy döntött, a randira a vörös Ferragamo nadrágját veszi fel a hozzá illő cipővel meg egy fekete selyemmellényt ing nélkül, merthogy úgy mesésen festett a karja meg a válla. Mindezt a semmiért.

Alec félórás késésben volt. Minden valószínűség szerint inába szállt a bátorsága, rájött, hogy mennyivel fontosabbak az árnyvadászként teljesítendő kötelességei, mint egy randi valakivel, aki még csak nem is tetszik neki különösebben, és úgy döntött, hogy nem jön el.

Magnus lemondóan vállat vont, valódi érzéseit meghazudtoló könnyedséggel a bársekreányhoz lépett és kevert magának egy izgalmas koktélt unikorniskönnnyel, erőt adó főzettel, áfonyalével meg egy darabka lime-mal. Egy nap majd nevetve gondol vissza erre az egészre. Valószínűleg holnap. Illetve inkább holnapután. Holnap másnapos lesz.

Még az is lehet, hogy ugrott egyet, amikor megszólalt a kaputelefon, de ha így is történt, annak csak Míau Ce-tung lehetett

szemtanúja. Mire Alec felrohant a lépcsőn és berontott az ajtón, Magnus is összeszedte magát.

Vele ellentétben Alec egyáltalán nem tűnt összeszedettnak. Fekete haja szerteszét állt, olyan volt, mintha egy polip csápjait mártották volna koromba. A mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt halványkék pólója alatt, arcát vékony rétegben borította a verejték. Az árnyvadászok nem egykönnyen izzadtak meg, szóval Magnus kíváncsi lett volna rá, milyen gyorsan futott a fiú.

– Micsoda meglepetés! – A boszorkánymester felhúzta a szemöldökét. Ölében a macskával könnyedén levetette magát a kanapéra, lábait átvetve az egyik faragott karfán. Miau Ce-tung elhelyezkedett a hasán, és nyávogással fejezte ki értetlenségét, amiért ilyen hirtelen megváltozott a helyzet. Magnus talán túlzottan is erőlködött, hogy lazának és közönyösnek tűnjön, de Alec nekikeseredett arckifejezéséből ítélve azért sikerült a dolog.

– Bocs, hogy elkéstem – lihegte Alec. – Jace tréningezni akart, és nem tudtam, hogyan lépjek le. Mármint nem mondhattam el neki, hogy...

– Á, Jace, ez az! – vágott közbe Magnus.

– Mi van vele? – kérdezte Alec.

– Az előbb nem ugrott be a szőke fiú neve – magyarázta a boszorkánymester, majd egy legyintéssel túl is lépett a dolgon.

Alec láthatólag elbizonytalanodott.

– Értem. Engem... Engem Alecnek hívnak.

Magnus keze megállt a levegőben. A kék ékkövek az ujjain visszaverték a város ablakon beszűrődő fényeit, és ragyogó szikrákat vetettek, amik aztán tüzet fogtak és a levegőben bucskázva vesztek el Alec szemének kékjében.

A fiú igyekezett kitenni magáért, gondolta Magnus, bár gyakorlott szem kellett hozzá, hogy észrevegye. A világoskék ing lényegesen jobban állt neki, mint az az iszonyatos szürke pulóver, amit kedden viselt, és halványan kölni illata is érződött rajta. Magnus maga is rácsodálkozott, mennyire meghatódott.

– Igen – szólt, aztán lassan elmosolyodott. – A te nevedre emlékszem.

Alec viszonzta a mosolyt. Talán nem is számított, hogy a fiú belezúgott. Ezek szerint Jace-be. Ezek szerint Jace tényleg jóképű volt, de az a típus, aki ezt tudta is magáról, márpedig az ilyenekkel általában több gond akadt, mint amennyit az egész megért volna. Ha Jace az arany, aki magára irányított minden fényt és figyelmet, akkor Alec az ezüst: annyira megszokta, hogy mindenki Jace-re figyel, hogy ő is csak vele foglalkozott. Mindig a másik fiú árnyékában élt, ezért eszébe sem jutott, hogy őt is észreveheti valaki. Talán elég is, gondolta Magnus, ha ő lesz az első, aki azt mondja Alecnek, hogy érdemes először őt megpillantani egy szobában, aztán nála elidőzni a legtovább.

És bár kevesen tudják, de az ezüst ritkább fém, mint az arany.

– Egy percig se aggódj! – Magnus könnyedén felugrott a kanapéről, és mit sem törődve a macska tiltakozásával, gyengéden a párnákra dobta Miau Ce-tungot. – Igyál valamit. – A saját italát előzékenyen Alec kezébe nyomta. Még csak bele sem kortyolt, és egy pillanat alatt csinálhat magának másikat. A fiú láthatólag meglepődött. Nyilvánvalóan sokkal idegesebb volt, mint Magnus gondolta, merthogy elejtette a poharat, vörös folyadékkal áztatva el saját magát és a padlót. Hangos csörömpölés hallatszott, ahogy az üveg szilánkjaira robbant a fán.

Alec olyan képet vágott, mint akit meglőttek, és erősen zavarba jött.

– Azta! – szólt Magnus. – Ti aztán jó nagyot tódítotok, amikor a nevezetes árnyvadász reflexeiteket emlegetetitek.

– Jaj, az Angyalra! Ne haragudj!

Magnus megrázta a fejét, egy kézmozdulattal kék szikrákból rajzolt kört a levegőbe, és a vörös folyadék meg a törött üveg már semmivé is lett.

– Nem kell bocsánatot kérned – szólt. – Boszorkánymester vagyok. Nincs olyan rendetlenség, amit ne tudnék feltakarítani. Mit gondolsz, miért rendezek annyi bulit? Megsúgok neked valamit. Nem tenném, ha utána nekem kellene kipucolnom a vécét. Láttál már valaha vámpírt hányini? Komisz egy dolog.

– Igazából, hm, egy vámpírral sem járok össze.

Alec szeme tágra nyílt, mintha elborzadva látná maga előtt, amint a dorbézoló vámpírok ártatlanok vérért öklendezik fel. Magnus gondolkodás nélkül fogadást kötött volna rá, hogy a fiú egyetlen alvilágival sem jár össze. Az Angyal gyermekei csak a magukfajtaival közösködtek.

Magnus tulajdonképpen kíváncsi lett volna rá, mit keres Alec a lakásában, és egészen biztos volt benne, hogy a fiú is ezen gondolkodik éppen.

Lehet, hogy hosszú éjszaka lesz, de legalább mindketten kiöltöztek hozzá. A póló Alec igyekezetét jelezte, de Magnus sokkal jobbat is el tudott képzelni neki.

– Kerítek neked egy másik inget – ajánlkozott Magnus, majd Alec erőtlen tiltakozásával nem is törődve a hálószoza felé indult.

A boszorkánymester ruhái elfoglalták a helyiség felét; régóta tervezte, hogy megnagyobbíttatja a gardróbát. Rengeteg olyan ruha akadt itt, ami nagyszerűen festett volna Alecen, ahogy azonban kutatni kezdett közöttük, Magnus rájött, hogy a fiú talán nem értékelné, ha ráerőltetné sajátos elképzelését a divatról.

Úgy döntött, egy hétköznapi darabot választ, és végül annál a fekete pólónál kötött ki, amit kedden viselt. Ez talán egy kissé szentimentális ötlet volt tőle.

Tény és való, a pólón flitterekből kirakva a „KACSINTS, HA KELLEK NEKED” felirat díszelgett, de ennél hétköznapiabb

holmi nem akadt Magnus ruhatárában. Lekapta a ruhadarabot a vállfájáról, és visszasasszézott a nappaliba, ahol Alec már féltelenre vetkőzött és kissé zavartan állt, levetett foltos pólóját a kezében szorongatva.

Magnus megtorpant.

A szobában csak egy olvasólámpa égett, minden más világosság az ablakokon szűrődött be. Alecet az utcai lámpák és a hold fénye világította meg, izmos karján, válla karcsú gödreiben árnyékok kanyarogtak, bőre sima volt és csupasz, egészen farmerja sötét vonaláig. Lapos hasát rúnák borították, a régi jelek ezüstös hegei pedig a bordáin kígyóztak, de még kiugró csípőjére is jutott egy. Ahogy a fejét lehajtotta, a haja szénfekete volt, szinte világító bőre pedig hófehér. Olyan volt, mint egy fénnyel és árnyékokkal játszadozó gyönyörűséges műalkotás.

Magnus sokszor hallotta már a nephilimek teremtésének történetét, de most úgy érezte, kihagytak belőle egy részt: „És az Angyal leszálla a magasból, és kockás hassal ajándékozta meg az ő kiválasztott népét.”

Alec felnézett Magnusra, ajkai szétnyíltak, mintha mondani akarna valamit. Elkerekedett szemmel figyelte a meredten őt bámuló boszorkánymestert.

Magnusnak hősies erőfeszítés árán sikerült uralkodnia magán, és a fiú kezébe nyomta a pólót.

– Bocs, hogy ilyen pocsek társaság vagyok – mormogta Alec.

– Miről beszélsz? – kérdezte a boszorkánymester. – Zseniális társaság vagy. Csak tíz perce jöttél, és máris félmeztelenre vetkőztél.

Alec egyszerre jött zavarba és sugárzott a boldogságtól. Előzőleg figyelmeztette Magnust, hogy ez az egész újdonság neki, és ha több történik némi enyhe flörtölésnél, könnyen elriadhat. A boszorkánymester nyugodt, hétköznapi randevút tervezett meglepetések és váratlan események nélkül.

– Gyere! – szólt, és felkapott egy hosszú, vörös bőrkabátot. – Elmegyünk vacsorázni.

Magnus tervének első része, miszerint metróra szállnak, annyira egyszerűnek tűnt. Annyira elszúrhatatlannak.

A boszorkánymesternek eszébe sem jutott, hogy a fiú árnyvadászként nincs hozzászokva, hogy mások is látják, és mondé-
nokkal kell kommunikálnia.

Péntek lévén a metró zsúfolásig megtelt, ami Alecet ugyan nem lepte meg, de azért láthatólag elrettentette. Úgy pislogott a mondénokra, mintha a dzsungel közepén találta volna magát fenyegető majmok között.

Ráadásul még a Magnus pólója jelentette sokkból sem tért teljesen magához.

– Nem használhatnék egy álcarúnát? – kérdezte, amikor felszálltak az F vonalra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem. Nem vagyok hajlandó úgy mászkálni, mintha egyedül lennék péntek este, pusztán azért, mert nem szeretnéd, ha a mondénok megbámulnának.

Találtak maguknak két ülőhelyet, de ettől sem lett lényegesen jobb a helyzet. Zavartan ültek egymás mellett, körülöttük cseverésztek az utasok. Alec egyetlen szót sem szólt. Magnus biztos volt benne, hogy legszívesebben hazamenne.

Körben lila és kék plakátokon idős párok néztek egymásra szomorúan, rajtuk felirat hirdette: AZ ÉVEK MŰLÁSÁVAL KÖZELÍT... AZ IMPOTENCIA! Magnus azon kapta magát, hogy elborzadva mered a plakátokra, aztán Alecre pillantott, és látta, hogy a fiú is megbabonázva nézi az egyiket. Kíváncsi lett volna, Alec tudja-e, hogy háromszáz év köztük a korkülönbség, és ha igen, azt fontolgatja-e éppen, hogy ennyi idő után mégis mennyire lehet valaki impotens.

A következő állomáson felszállt két férfi, és közvetlenül Magnus meg Alec előtt csináltak helyet maguknak. Az egyik megragadott egy kapaszkodórudat és vadul táncolni kezdett körülötte, a másik pedig törökülésben letelepedett a földre, és verni kezdte a magával hozott dobot.

– Jó estét, hölgyeim, uraim és mindenki más, aki itt van velünk! – kiáltott a dobos. – Előadunk egy dalt az önök szórakoztatására. Reméljük, tetszeni fog. A címe... Tompordal.

A két férfi együtt kezdett rapelni. A számot nyilvánvalóan saját maguk írták.